

se k němu odvolaly, výměr ten zrušiti a naříditi vydání nového se správným poučením o opravných prostředcích. Toho však žal. úřad neučinil, nýbrž zabýval se věcí meritorně, čímž osvojil si v tomto případě příslušnost, která mu podle zák. nenáležela.

Č. 11.155.

Živnostenské právo: Místní potřeba je jedním z momentů, jež živn. řád označuje hromadně jako místní poměry.

(Nález ze dne 20. března 1934 č. 5257.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 428/20, 1161/22, 3603/24, 3865/24.

Věc: Lubomír U. v K. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi podle § 15 bodu 14 živn. řádu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Klatovech (slyšev městské zastupitelstvo v K., gremium drogistů a materialistů v P. a obch. komoru v Plzni), nevyhověl výměrem z 2. května 1931 st-lově žádosti za udělení koncese drogistické podle § 15 bodu 14 živ. řádu s odůvodněním, že místní potřeba v K. této nové živnosti nevyžaduje (§ 23 živn. ř.), ježto je dostatečně stávajícími 4 koncesemi podle § 15 bod 14 živn. řádu a 3 lékárnami kryta.

Nař. rozhodnutím byl výměr ten potvrzen z důvodů v něm uvedených, s tím, že na základě úředního vyšetření i vilová čtvrť, o níž se st-l zmiňuje ve svém odvolání, opatřuje stejně veškeré své nákupy ve vnitřním městě a taktéž i cizinci, kteří K. navštěvují, a že ostatně podle úředního zjištění nerozšiřuje se město K. již na stranu st-lem uvedenou, nýbrž právě na stranu opačnou.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou vytýkající jako nezákonnost, že st-lova žádost za koncesi k provozování živnosti podle § 15 bod 14 živn. řádu byla zamítnuta za podložení nesprávného znění § 23 odst. 5 živn. řádu. Rozvádějíc tuto námitku, uvádí stížnost, že podle znění tohoto zákonného ustanovení je při propůjčování živnosti uvedené v § 15 bodu 14 živn. řádu vzít zřetel na místní poměry, tento pojem není však totožný s právním pojmem, »poněvadž místní potřeba toho nevyžaduje«, ze kterého vycházely v konkrétním případě správní úřady, a je proto nař. rozhodnutí nezákonné.

Nss neuznal toto stanovisko stížnosti správným.

Je ovšem pravda, že pojmy »místní poměry« a »místní potřeba« nejsou totožny. Stížnost se však mylí, soudí-li, že oba pojmy jsou souřadné v tom smyslu, že předpis § 23 odst. 5 živn. řádu sám o sobě — mluvě o »místních poměrech« — neopravňuje úřad při propůjčování koncesí pro živnosti tam vyznačené přihlížeti k místní potřebě. Takové pojetí odporuje zjevně obvyčnému významu obou výrazů, neboť podle obvyklého způsobu vyjadřování je pojem »místní poměry« širší a za-

hrnuje v sobě i pojem »místní potřeby«. Živn. řád pak neobsahuje nic, z čeho by se dalo souditi, že mluvě v § 23 odst. 5 o »místních poměrech«, chtěl se odchýliti od obvyčejného významu těchto slov a zřetel na místní potřebu tu vyloučiti. Právě naopak z předpisu § 21 a) odst. 4 a § 21 g) odst. 1 živn. řádu, v nichž se úřadu ukládá, aby jde-li o udělení koncese pro živn. zprostředkování služeb a míst a pro podniky pohřební, při zkoumání místních poměrů přihlížel k tomu, není-li o příslušnou potřebu již dostatečně postaráno způsobem tam vyznačeným, je nade vši pochybnost jasno, že živn. řád také místní potřebu pokládá za jeden z oněch momentů, jež označuje hromadně jako místní poměry. Totéž stanovisko zaujal nss v nál. Boh. A 428/20 a setrval na něm i v nálezech dalších, na př. Boh. A 1161/22 a 3865/24. I v nál. Boh. A 3603/24 se vychází z toho, že místní potřeba je součástí pojmu »místní poměry«, a odvolává se proto stížnost na tento nález na podporu svého stanoviska neprávem. Rovněž nemůže stížnost nic vytěžiti ve svůj prospěch z nál. Boh. A 1411/22, neboť tu jest vysloveno, že »potřebou obyvatelstva«, o které je řeč v 3. odst. § 18 živn. řádu, nelze rozuměti »nutnou potřebu obyvatelstva«, a šlo tu tedy o otázku zcela jinou, než je dnes na sporu. Z těchto úvah shledal nss shora zmíněnou námitku stížnosti neodůvodněnou.

Stížnost vytýká dále, že úřad měl — jsa povinen vzíti zřetel na místní poměry — »vykonati tak zvané odvážení zájmové za subtilního přihlídnutí k individuálním, resp. subj. poměrům žadatele a odvážení zřetele objektivní a subjektivní podle zásad vyšší (individuální) spravedlnosti«. Poněvadž se tak nestalo, byl podle názoru stížnosti porušen zákon a pro nesprávný názor žal. úřadu zůstala skutková podstata nař. rozhodnutí neúplnou, takže řízení je stíženo podstatnou vadou. Nss neuznal za nutné vejíti na věcné přezkoumání těchto námitek. Náleží-li totiž — jak bylo vyloženo — otázka místní potřeby k oněm poměrům, jichž úřad má ve smyslu zákona dbáti, je nedostatek takové potřeby o sobě i dostatečným důvodem pro odeprání koncese, a není proto nezákonným ani vadným, že úřad, dospěv k závěru, že místní potřeba pro živnost, které se st-l domáhal, dána není, neuvažoval snad o žádosti st-lově ještě s hlediska jiného, zejména s hlediska subj. poměrů st-lových.

Č. 11.156.

Pojištění nemocenské: * Za účinnosti zák. č. 221/1924 Sb. není min. soc. péče oprávněno zrušiti závodní nemocenskou pojišťovnu na základě čl. XXI zák. č. 268/1919 Sb., třeba se zrušení toho domáhala okr. nemoc. pojišťovna podáním učiněným přede dnem 1. července 1926.

(Nález ze dne 20. března 1934 č. 5375.)

Věc: Firma »Porzellanfabrik Giessbübel Joh. Sch.« v K. a závodní nemocenská pojišťovna této firmy v K. (adv. Dr. Bedřich Fried z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o zrušení závodní nemocenské pojišťovny.